după Recepții
Baluri-Teatru
Răceli posibile!

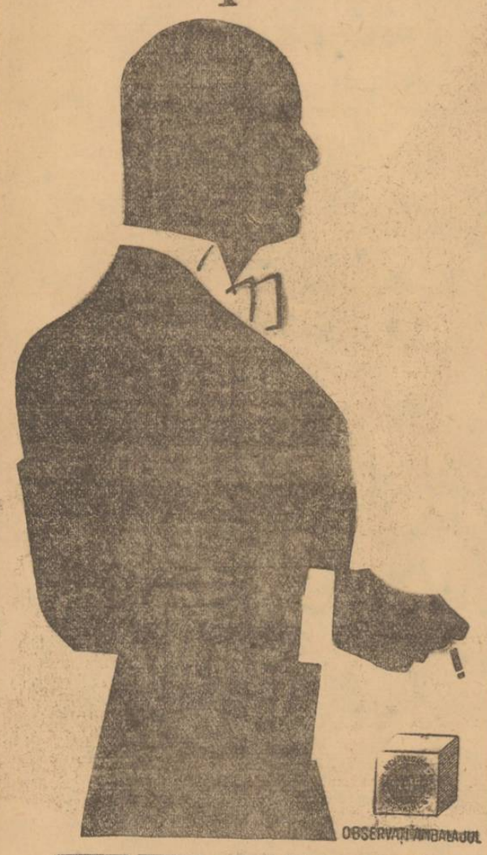

TESTA
COMBATE și VINDECĂ
RĂCELI - GRIPĂ
ARSIȚĂ
JUNGHIURI - NEVRALGII
ALGII - REUMATISME
Feriți-vă de imitațiuni și înlocuire.

O vreme într'adevăr cumplită!
Un timp pentru astare, bronșito, chiar și pentru pneumonii. Dv. cu tuse cronică, păziți-vă și apărați-vă bronchiile în mod eficace, luând
SIROP CAZE
La farmacii și droguerii

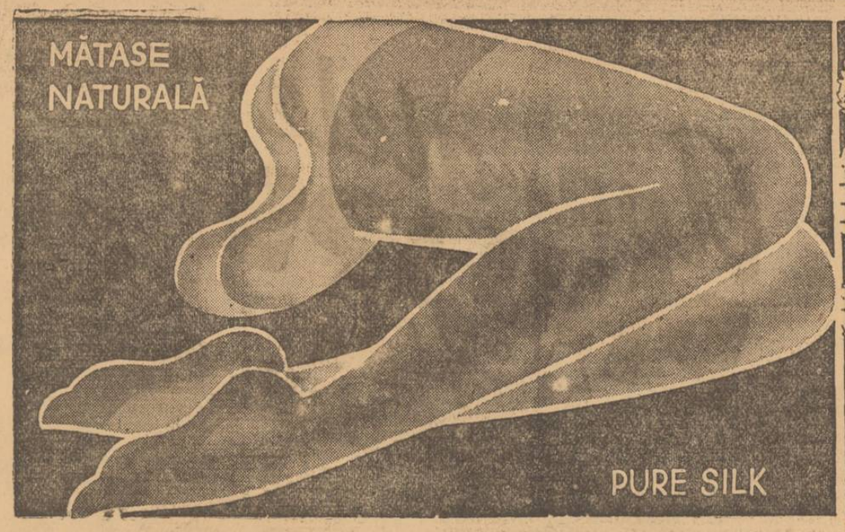

CIORAPUL DE LUX REISER
PENTRU DOAMNA DISTINSĂ

Pastorala de Sf. Sărbători
a I. P. S. Sale Mitropolitului Tit al Bucovinei

Cu prilejul sfintelor sărbători I. P. S. S. mitropolitul Tit al Bucovinei a adresat credincioșilor și clerului o pastorală din care extragem următoarele:

Iubiții mei fii duohvnicești, anul ce stă să se sfârșească a fost cu adevărat vrăjmaș pentru țara și biserica noastră. Firea împotrivitoare și-a dat mâna cu dușmanii spre a turna în paharul amărăciunilor noastre cât mai mult venin.

Astfel, o treime din pământul strămoșesc ne-a fost sfârtecat, hotarele firești au fost mutate, din mitropolia noastră a rămas în hotare străine două eparhii și jumătate și milioane de credincioși creștini sunt puși la grea încercare, neputându-și manifesta credința religioasă, — cea mai de temeiu și mai trebuincioasă pornire a sufletului omenesc. Și dacă la acestea adaogăm prăpădul și jalea pustiitoare a cutremurului de la 10 Noemvrie, pe urma căruia au rămas în buza iernii mii și mii de oameni fără adăpost, ce țări ne-ar putea stăpâni și ce împetrire a inimii ne-ar putea opri să nu cădem în genuchi cu rugăciuni smerite și fierbinți la Dumnezeu și să cerem, ca moșii și strămoșii noștri: „Dumnezeul meu, nu sta departe de mine, căci sunt în mare strâmtoare și nimeni nu poate să mă ajute" (P.XXII, 12).

Dar, pentru ce toate aceste groaznice încercări? Ce tâlc au ele? Ale cui greșeli ispășim? că fără îndoială toate acestea nu sunt altceva decât certarea lui Dumnezeu.

Pe primăvară, *iubiții mei*, când începuse să se simtă în Basarabia amenințând primejdia dinspre răsărit, un preot din părțile acelea spunea: „Bine am mai trăit noi acești 20 de ani în România, dar acum numai, când încep să se lase peste pământul nostru încrementi de groaza năvălirii bolșevice negurile dese ale unei nopți fără de nădejdea unui răsărit grabnic, ne dăm seama cât de bine am trăit și ce nemulțumitori am fost!"

In adevăr, prin acest preot grăia o lume întreagă.

Dar, oare, am fost numai nemulțumitori?...

Au nu am făcut tot ce ne-a stat în putință, noi toți, ca să ne dezbinăm să ne vrăjmășim unul pe altul și să trăim în necurmate lupte unii împotriva altora? Nu ne-am făcut slugi și tovarăși cu străini, vânzându-le pe un blid de linte dreptul nostru de întâi născuți ai patriei? Cerceteze-și cu nepărtinire fiecare cugetul și ca să-și dea seamă, că „toți cu toții s'au abătut! Leolaltă s'au stricat; nu mai este niciunul care să facă binele, nici măcar unul singur!" (Ps. XIV, 3). Că „dacă vezi un furt, tu ești de partea lui și cu cei preacurvari te întovărășești; gura ta o înveți la rele și cu limba ta urzești viclene planuri; tu stai și grăiești împotriva fratelui tău și împotriva fiului maicei tale asvârli ocară și bârfeală. Iată ce ai făcut, și eu am tăcut, de aceea ți-ai închipuit că eu sunt cu tine. Vreau să te pedepsesc și să pun toate sub ochii tăi" (Ps L, 17-21). Toate aceste cuvinte de mustrare sunt ale Domnului spuse nouă prin rostul proorocului împărat David. Și știm că „cuvintele Domnului sunt cuvinte curate; arginț lămurit în cuptor în pământ strecurat de șapte ori" (Ps. XII).

Deci toți suntem vinovați de certarea lui Dumnezeu. Pentru păcatele noastre ne pedepsește Dumnezeu: Da, cei fără-de-lege pier" (Ps. XXXVII, 20). Războiul ca și năvălirea altor neamuri asupra noastră, potopul ca și cutremurul de pământ sunt urmări ale păcatuui: „Pământul se clatină; pământul se mișcă încolo și încoace, ca un om beat, se dă în sus și în jos ca un scrânciob; păcatele îl apasă" (Ps XXIV, 19—20).

Dar în acelaș timp aceste încercări și certări sunt și cele mai din urmă mijloace, folosite de Dumnezeu pentru trezirea noastră din somnul păcatului; pentru pocăirea noastră; pentru mântuirea noastră.

Prin astfel de semne Dumnezeu caută în marea lui milostivire, să ne abată din calea pierzării pe care am rătăcit; ele sunt tot atâtea mijloace prin care Dumnezeu ne vestește să ne pocăim, să ne facem mai buni, mai iubitori unul față de celalt; să lăsăm ura, zavistia și războaiele deoparte; să nu ne lipim inimile de slavă deșartă nici de lucrurile trecătoare ale acestei lumi, ci să petrecem pe acest pământ, unde cetate stătătoare nu avem, cu gândul și cu dorul îndreptat mai mult spre cele veșnice și neperitoare.

In adevăr de multe ori, *iubiții mei*, omenirea a fost întoarsă din calea păcatului și a fărădelegilor numai prin astfel de mijloace și încercări. Fiindcă ele sunt pe calea vieții întocmai ca acele semne în culori, făcute pe arborii pădurilor de la munte, pentru călăuzirea călătorilor pe drumul cel bun. Cel ce se lasă povățuit de ele nu se rătăcește niciodată.

Pe de altă parte, Dumnezeu îngăduie încercările acestea ca să ne facă mai buni, să ne apropie pe unul de altul mai mult. In fața sfârșitului lumii, ce poate sosi dintr'un moment într'altul, însă pe care nimeni nu-l cunoaște, fără umai Tatăl (Mat. XXV, 36). încercările acestea, — semne prevestitoare și începutul durerilor (Ibid 8) — ne pot fi, după cum de altfel au fost întotdeauna, izvor de premenire duhovnicească; încrângătură de gânduri și simțiri din care să răsară o viață nouă, sfântă, de simțire proaspătă și de trăire duhovnicească înaltă; rodind dreptate pentru cei mulți și nevoiași, milă pentru nepăsătorii soartei, adevăr și cinste în legăturile de ori ce fel dintre oameni, grijă deosebită pentru binele obștesc și mai ales duh de jertfă neprecupețit pentru repararea nedreptăților făcute neamului nostru și pentru întregirea hotarelor unei Românii noui, puternică, și respectată.

De printre mormanele dărâmăturilor materiale și morale făcute de încercările ai căror martori suntem, trebuie să răsară o lume mai bună. Da, din prăbușirea omului vechiu din fiecare din noi, trebue să se ivească omul nou, după voința lui Dumnezeu; rob supus voiei sale, și colaborator cinstit al înfăptuirei împărăției sale pe pământ

II.

Iubiții mei fii duhovnicești, avem noi, oare, temeiu să nădăjduim după o asemena înoire?...

Da, avem. Chiar sfânta sărbătoare pe care ne-am adunat să o prăznuim astăzi, Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, adică deșertarea prin întrupare a lui Dumnezeu în lume, ne dă acest temeiu.

Mai departe I. P. S. S mitropolit spune:

Credem deci, că lumea nu este cu totul părăsită de dragostea lui Dumnezeu și că, această dragoste este și azi în stare să ridice din mijlocul nostru rezervele ,care să dea omenirei puterea de a dobândi iarăși îndurarea cerească; să restabilească legăturile că Dumnezeu; să dea alt înțeles și alt preț vieții precum și o altă îndrumare străduințelor omenești. Graba, râvna desinteresată, munca fără preget și neprecupețită, dar mai ales disprețul de propria lor viață cu care detașamentele de legionari au sărit în ajutorul celor bântuiți de cutremur, sunt toate acestea semne că credința noastră nu este deșartă; sunt semne că o Românie nouă stă să răsară din mormanele de dărâmături ale năpăștilor, care s'au abătut peste biata noastră țară; sunt semne că un veac nou începe în storia neamului nostru.

In adevăr, conducerea Mișcării Legionare în frunte cu d. general Ion Antonescu venind la 6 Septembrie la cârma țării aduce în viața statului și poporului nostru duh nou de reînoire duhovnicească sub semnul credinței și al virtuților creștine.

Pentru firea creștină a neamului nostru și pentru sfânta lui Biserică, temeiul pe care se așează statul nostru legionar național, însemnează din punct de vedere religios o adevărată răsturnare a tot ceea ce cunoaștem în istoria politicei românești mai nouă.

Astfel, dela anul 1848 și până la 6 Septembrie 1940, adică mai o sută de ani, credința noastră ortodoxă a trăit împinsă mereu tot către marginea (periferia) vieții de stat. Legiuirile statului, temeiurile vieții politice, sociale și economice, organizarea creșterii tineretului și a învățământului, năzuințele artelor frumoase, — în sfârșit întreaga țesătură a vieții de stat se urzea în afară de influența credinței și virtuților creștine. In programele vechilor partide politice credința ortodoxă și Biserica prețuiau atât câte voturi aduceau în alegeri; iar grija de mântuire sufletească personală la marea majoritate a bărbaților politici, ce s'au perindat la cârma stingherea neasămănat mai puțin decât un simplu guturaiu. Cu toate că pe coroana regală stă scris, ca o neîncetată aducere aminte, „Nihil sine Deo" (adică „nimic fără Dumnezeu"), totuși sfetnicii tronului regal atât în viața lor personală cât și în acea politică lucrau „sine Deo" (adică' „fără Dumnezeu").

Dela ceeace a fost vechea lume politică din punct de vedere al credinței creștine și până la ceea ce este și vrea să fie Mișcarea Legionară este o depărtare uriașă. „Legiunea, a spus Corneliu Z. Codreanu, este expresia politică a ortodoxiei. (Biserica și Școala, nr. 48, 1940). Și tot el: „Cel ce luptă chiar singur, pentru Dumnezeu și neamul său, nu va fi învins niciodată" (Pentru Legionari, 1940, p. 42).

Citind cu luare aminte scrisoarea trimisă Inalt Preasfințitului Patriarh de către Conducătorul Statului, d. general Ioan Antonescu, ca și apelul adresat slujitorilor altarelor românești, simți desprinzându-se din cuprinsul lor acea plăcută mireasmă duhovnicească, care se înalță din „Învățăturile lui Neagoe Vodă Basarab". Convingerile politice religioase se înlănțue cu credința religioasă personală în așa fel, în cât aceste două scrisoari au mai mult caracterul unei mărturisiri de credință, de cât al unui program politic bisericesc.

Pe plan politic, Conducătorul nu vede în Biserică o instituție istorică, respectabilă numai pentru rolul ei cultural în trecutul neamului nostru; nici o instituție, interesantă numai din punct de vedere artistic și arheologic; și încă și mai puțin o instituție a cărei vreme a trecut, dar trecut, dar trebue tolerată pentru înfrânarea socială a poporului, încă neeliberat de „superstiția" religioasă, așa cum era socotită de vechiul regim politic. Ci pentru Conducător „Biserica (este) o instituție divină întemeiată de Fiul lui Dumnezeu și adoptată de poporul vostru încă din depărtate veacuri, pentru a-l înălța sufletește și a-l *Mântui*"; sau: „Un stat întemeiat pe spiritualitatea creștină, cum este al nostru de astăzi, e respectuos față de Dumnezeu și de sfânta Biserică. Statul român de azi are deplină încredere în Biserica neamului...";; și iarăși: la temelia statului, pe plan spiritual așez credința.

In ceeace privește convingerea duhovnicească personală a Conducătorului, el se mărturisește „fiu credincios al acestei Biserici, Dornic să-mi dobândesc în sânul ei mântuirea sufletească"; iar într'alt loc: „Viața lui Hristos Dumnezeu a fost supusă trudei legilor omenești, a acceptat pecetea pedepsei divine și a luptat pentru răscumpărarea noastră"

Ascultând aceste puține spicuiri din cele două scrisori ale Conducătorului nu te poți stăpâni să nu dai glas constatării, că în ultima sută de ani din istoria politică a țării nostre nu s'a auzit o asemenea răspicată mărturisire de credință creștină, eșită din gura unui bărbat de stat român.

De vom adăuga la acestea mărturisirea de credință a Căpitanului, întemeetorul Legiunei, viața lui de rugăciune și asceză și a celor ce l-au înțeles și urmat, precum și acceptarea conștientă a jertfei desăvârșite, care tcate acestea stau pietre așezate la temelia clădirii noului stat legionar național. nădejdea că în sânul neamului sunt încă rezerve de ajutor pentru reconstruirea unei trăiri duhovnicești după voia lui Dumnezeu, nu este o închipuire amăgitoare

Pastorala de Crăciun
a P.S. Episcop Grigorie al Hușilor

Iubiții mei fii în Domnul,

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns să prăznuim și anul acesta Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos

Până anul trecut încă se mai nădăjduia ca pe pământ să fie pace și între oameni bună învoire, scopul venirii Mântuitorului Hristos în lume, cântat de corurile îngerești la Nașterea Sa.

Focul războiului însă s'a întins.

Ni s'a sfâșiat trupul țării noastre.

Ne-am răvășit și Prutul iar ne-a despărțit.

Mare ne e durerea răpirii și a despărțirilor frățești!

Jalea ne apasă și lacrămile nu încetează.

Dumnezeu însă ne-a mângâiat cu nădejdea domniei tânărului nostru Voevod, **M. S. Regele Mihai I.**

Intronat miraculos, nădăjduim că ne va duce la izbândă cu înțeleapta conducere a încercatului ostaș domnul General Ion Antonescu, și cu ajutorul tinerei generații legionare.

Tocmai însă când începusem să ne descrețim frunțile și să ne luăm îndemnul deprinderilor în noua rânduire. Dumnezeu ne-a încercat — pentru a ne oțeli — și cu cutremurul pământului, care a sguduit întreaga noastră ființă. Biserici s'au prăbușit, școli s'au năruit, case s'au dărâmat.

Pândindu-ne, asupritorii noștri s'au năpustit asupra noastră și ne-au răpluit țara, zicând că nu este mântuire în pământul nostru, întru credința și Dumnezeul nostru, față de faptele noastre.

Cutremurându-se și pământul cu atâtea nenorociri, Dumnezeu ne pune la așa mari încercări și ispitiri, ca să ne întărească. In fața acestor sguduiri sufletești și ispășiri, nu se poate să rămânem cum am fost. Nu se poate să nu ne înțelepțim, pătrunzând adânc taina sfintelor prăznuiri.

Prăznuim apoi, aceleași sărbători, ce se prăznuesc de veacuri, la aceeași dată, cu aceeași slujbă și cu aceleași cântări, ce au tresăltat inimile și au înviorat sufletele moșilor și strămoșilor noștri. Aceleași rânduieli și forme, dar nu aceeași gândire și urmare.

Sărbătorile sunt aceleași, dar prăznuirea e alta.

Anii se repetă cu aceleași rânduieli, dar nu mai sunt aceiași pentru viața noastră.

Altfel eram în copilăria noastră, altfel suntem acum. altfel vom fi în viitor.

Altfel au așteptat Crăciunul acei moși și strămoși, ctitori de biserici, cum sunt ziditorii catedralei dela Huși, ai bisericei Sf. Ioan din Vaslui, a mănăstirilor Dobrovăț, Adam, ai bisericei domnești din Bârlad și atâția alții, ca și toți făuritorii de țară...

Obiceiurile atât de multe și pilduitoare, care însoțesc aceste sfinte sărbători, sunt tot atâtea lecții pentru creșterea și zidirea creștinească, îndeosebi în lumea copiilor, cari le pregătesc cu atâta bucurie și nevinovăție.

Anul acesta suntem mult mai însetați de pace și de bună învoire, pentru că pierderile cu distrugerile și durerile naționale și internaționale ne-au copleșit

De aceea și sărbătorile Nașterii Domnului sunt mult mai așteptate și mai dorite.

Sf. Evangheliști ne istorisesc lămurit și cu tâlc venirea în lume și întruparea Mântuitorului Hristos. Cum S'a născut în zilele lui Irod în cetatea Belteem, în leslea vitelor din peștera unde bătrânul Iosif și Sf. Fecioară Maria se adăpostiseră, negăsind loc de găzduire

Când lumina nu s'a mai văzut și îngerii nu s'au mai auzit, păstorii în grabă au venit și în peșteră au găsit pe acela despre care li s'a grăit. Dumnezeescul Prunc era înfășat și culcat în ieslea vitelor, care îl încălzeau cu răsuflarea lor. Văzându-L s'au închinat și după ce au spus cele ce au auzit și au văzut s'au întors la turmele lor, lăudând și slăvind pe Dumnezeu.

Venit-au apoi și magi dela răsărit

Steaua i-a călăuzit și drumurile lor s'au întâlnit la Irodul împărat, care auzind s'a turburat și mare sfat a făcut, ca să afle pe Hristos, Mesia cel proorocit, pentru care a omorât 14 mii de prunci, ca să-L piardă și pe El.

Dar Dumnezeu L'a păzit.

Darurile magilor, aur, smirnă și tămâe își au tâlcul de înțelepciune izbăvitoare pentru gândirea și traiul creștin.

Nașterea, ca și întreaga viață a Mântuitorului Hristos, este icoana sfântă a izbăvirii oamenilor, cu întâmplări și suferinți asemănătoare

Cei 14 mii de prunci ne arată suferințele și jertfele traiului pământesc pentru mântuirea veșniciei cerești.

Irozi au fost și vor mai fi, căci lumea întru cel rău zace și stăpânitorii ei sunt legați tot mai mult de cele lumești, greu pătând pătrunde vremelnicia pământească și veșnicia cerească.

Trebue să înțelegem aceasta, acum mai mult ca oricând, pentrucă ne aflăm în împrejurări sguduitoare și asemănătoare.

Prăznuim sărbătorile numai într'alor bucurie și desfătare lumească. Toată pregătirea este numai pentru viața trupească. Până și sfintele slujbe, ca și mulțimea obiceiurilor tradiționale, se săvârșesc mai mult pentru desfătarea lumească și câștig.

Nu se concep concentrări cu foloase sufletești, singurele care ne izbăvesc — și pe pământ cu chibzuiala traiului zilnic — și în ceruri cu fericirea veșnică.

Mulți s'au legat numai de avere și traiu întru desfătări, zicând, ca și bogatul din Sf. Evanghelie:

„Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă bea și te veselește".

Dar și aceștia toți aud aceeași sentință:

„Nebune, în noaptea aceasta sufletul tău se va lua. Dar cele ce ai adunat cui vor rămânea ? (Luca XII, 12-20).

Trăim vremuri apocaliptice. prezise de însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. a cărui Naștere o prăznuim

Puterile omenești cu mândria științei cărturărești s'au dovedit neputincioase Nădejdea nu poate fi decât la supracereasca milă părintească cu dragostea dumnezeiască, pentru care a venit în lume Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos întru umilința Nașterii ce o prăznuim.

Prima îndrumare întăritoare este povățuirea divină: **„Cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui".**

Numai dacă ne vom urca sărbătoare cu sărbătoare întru răbdare, cu credința și nădejdea în Dumnezeu, spre a cărui izbăvire părintească tindem și ne vom face fii ai luminei întru dragoste, bunătate și dreptate, primejdia apocaliptică va pieri, precum piere fumul de fața focului.

Trebue să înțelegem și să urmână această cale de urcuș treptat întru slăvirea cerească, măcar acum când furtunile vieții ne amenință, știind că numai așa ne vom izbăvi de foamete, de cutremur, de foc, de sabie, de venirea asupră-ne a altor neamuri și de războiul cel dintre noi.

Dumnezeu ne-a certat. dar morții nu ne-a dat.

Ne-a certat cu severitate pentru ale noastre păcate, dar ne iubește părintește cu multă bunătate.

Vă scriu acestea cu ruga fierbinte către milostivul Dumnezeu să ne învrednicească spre trezirea creștinească, ca măcar acum să începem urcușul mântuirii pe scara sărbătorilor izbăvitoare, a cărei primă treaptă este Nașterea Domnului.

Să ne descreștim frunțile și întru aceeași bucurie cu nevinovăție ca și cetele de copii să cântăm: **„Nașterea Ta Hristoase Dumnezeul nostru, răsărit-a lume lumina cunoștinței".**

Să ne adâncim în pătrunderea sfintelor sărbători și să înțelegem fiosofia pogorîrii pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos.

Totul e o lecție pentru noi și a noastră mântuire.

Să ne străduim s'o învățăm măcar în aceste vremuri apocaliptice

Să ne convingem zi cu zi, și sărbătoare cu sărbătoare, că trebue ca toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu că o dăm, cum auzim rostindu-se în fiecare sărbătoare, la fiecare slujbă divină.

Cu anul nou să ne înoim și viața noastră cu un traiu într'adevăr creștin, îndeplinind cu sfințenie cuvintele Sf. Ap. Pavel: **„Orî de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu că le faceți"** (I Cor. X 11)

Numai astfel ne vom înălța deasupra valurilor vieții, învingând primejdiile ce ne amenință spre bucuria de vestire dumnezeiască: **„Acesta este Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit"**, așa cum auzim la Botezul Domnului.

Nașterea și Botezul Domnului cu anul nou și toate celelalte sfinte sărbători creștine să ne îndrumeze și să ne izbăvească. urcându-ne cu nădejdea însuflețitoare spre traiul creștin, care în parte să ne fericească, biserica să ni-o întărească, neamul și țara să ni-o izbăvească

Binecuvântarea Domnului și urările noastre pământești să fie peste voi cu harul și bucuria mângâitoare a sfintelor sărbători pe care, cu atâtea nădejdi însuflețitoare le așteptăm. Amin.

Episcop, † GRIGORIE

Organizarea turismului
Conferința d-lui Valeriu Pașcariu

Turismul reprezintă evadarea individului din atmosfera îmbâcsită și enervantă a orașului și întoarcerea lui în cadrul curat și măreț al naturii.

Această evadare a orășenilor se manifestă în țările civilizate cu puterea unei forțe elementare căreia nimic nu-i poate rezista. O mulțime imensă pleacă în timpul liber, la munte ori la mare, miliarde se cheltuesc pentru scopuri turistice, chemând la o viață nouă regiuni până ieri pustii, sau într'o stare precară, dar cu calități de pitoresc.

Pe de altă parte, traiul în aer liber, se dovedește a fi tot atât de necesar desvoltării fizice și sufletești a tineretului, pe cât este școala pentru pregătirea lui intelectuală.

Nicium Stat nu se poate desinteresa de veniturile cari pot fi realizate întâi printr'o politică de sporire a clientelei turistice autohtone și apoi de captare a turștilor străini.

E destul să amintim în această privință, că până la război, printre veniturile Elveției, acele turistice ocupau locul întâi, că în Franța ocupau locul al treilea înaintea industriei ferului, că în Germania de la venirea regimului național-socialist, turismul a devenit unul din cei mai importanți factori economici, iar în Italia fascistă, turismul este considerat „un element vital al națiunii" (Mussolini), constituind unul din posturile majore ale balanței financiare.

Putem împărți astfel organismele cari au menirea de a contribui la desvoltarea turismului românesc: **turismul oficial**, prin intermediul căruia se exercită actiunea guvernului în materie de turism, reprezentat la noi prin Oficiul Național de Turism; **turismul activ**, reprezentat prin asociațiile al căror membri practică turismul sub diferite forme (Turing-Clubul României, Automobil-Club Regal Român, Clubul Alpin Român, etc.) și diferitele instituții de Stat, sau particulare

Turismul nu se poate desvolta nicăieri fără căi de comunicație bune și ieftine, fără igienă, fără existența unor condiții elementare de trai civilizat (confort, ordine educație turistică etc.).

In această direcție, organismul de stat trebue să fie prezent cu inițiativa și fapta sa. Indeplinindu-și rostul său, în ce privește amenajarea patrimoniului turistic și perfecționarea utilajului turistic — printr'un urbanism luminat, o ameliorare a condițiilor de călătorie pe uscat și pe apă, un control sever, dar priceput și onest al stațiunilor balneare, climatice și turistice — turismul de stat va ieși din faza precară în care se află și va putea să îmbrățișeze cu temei, cealaltă față a problemei turistice; atragerea clientelei turistice de peste hotare printr'o propagandă bine organizată, care să fie susceptibilă a concura cel puțin cu țările din Europa Centrală.

Căci valorificarea resurselor noastre turistice oricât de variate și de bine gospodărite ar fi ele, nu se poate face atât timp cât nu se găsesc mijloace prin care să se desvolte gustul marelui public pentru turism.

O propagandă serioasă care ca, înainte de a atrage la noi în țară vizitatori străini, să creiem condiții de călătorie și de găzduire cât mai bune cu putință, pentru a înlesni cunoașterea țării la noi acasă.

Unul din factorii cei mai insemnați ai propagandei turistice este fără îndoială bunăvoința și îndatorirea ce trebue arătată oaspeților străini. Poporul nostru, este unul dintre cele mai ospitaliere din lume, fără să blamăm și îngăduiaore fiind de alfel recunoscută de toți străinii cari s'au perindat în decursul veacurilor prin țările românești.

Totuși, unele dispoziții administrative, sau lipsa de pricepere și de tact a unora dintre funcționarii puși să aplice aceste dispoziții, au făcut ca uneori clientela turistică străină să nu se bucure de respectul și bunăvoința la care au dreptul să se aștepte.

Cu toată criza atât de gravă a economiei mondialle, care a dictat anumite măsuri de interdicție și de control, toate țările în care turismul reprezintă un însemnat izvor de venituri, își dau silința chiar astăzi în plin război, să atenueze aceste măsuri, suprimând formalitățile supărătoare, micșorând unele taxe și acordând drept compensație pentru restricțiile impuse, înlesniri de călătorie, în ce privește schimbul monetar, viza pașapoartelor etc

Problema ușurării formalităților administrative (pașapoarte, controlul vamal, etc.) trebue studiată cu toată temeinicia turistică a țărilor prietene și vecine, care altfel va fi silită să se îndrepte spre țările ce nu precupețesc aceste înlesniri.

Căci scopul final al propagandei turistice este de a face prezența vizitatorului străin atât de plăcută, încât el să plece întotdeauna cu dorința de a se reîntoarce, devenind el însuși la el acasă, cel mai prețios element de propagandă.

Serbarea datinilor la Iași

Iași, 21 Decembrie

Serbarea datinelor s'a făcut la școala Politehnică în prezența d-lor: Cristea Otin, rectorul Politehnicei, Gh. Alexa, C. V. Gheorghiu, decanul facultății de Chimie Industrială, Tudor Ionescu, Const. M. Tomescu, Petrescu, Partenie, Savencu, Emil Gherasimescu, etc. Serbarea a început cu imnul „Ștefan Vodă", după care a urmat programul compus din coruri, capra, plugușorul, ursul, etc.

D. Graur, în numele studenților Politehnicei, a urat d-lui rector Cristea Otin mulți ani de ziua numelui.

D. rector a mulțumit studenților pentru dragostea ce-i poartă, spunând că s'a ajuns la înființarea acestei Politehnici nu numai prin străduința d-sale și a d-lor profesori ci și prin străduința studenților.

D-sa a spus că în urma revizuirei ce s'a făcut în rândul profesorilor universitari, Politehnica din Iași este singura care a rămas cu corpul profesoral neschimbat.

LA ATENEUL POPULAR TATARAȘI

Liceul M. Kogălniceanu a organizat un festival artistic la Ateneul Popular Tătărași, care s'a bucurat de un foarte frumos succes. Au participat: prof. Tucaliuc, prof Valdemar Asman, prof. Vasile Popovici, dr. Bulău, av. Mihalcea, Nicu Stanciu, prof Th. Ghica, etc.

După ce pr. Vasile Chirica, directorul Ateneului, a rostit o scurtă cuvântare, s'a jucat piesa lui Ștefan Iosif „Zorile", în interpretarea căreia s'au remarcat elevii: Botez N., Pătrașcanu Tr., și d-rele A. Păduraru și Marioara Ionescu.

In partea doua a programului s'au reprezentat datinele din diferite regiuni ale țării. A impresionat în special tabloul „Inchinării Căpitanului".

SEMINARUL VENIAMIN

In sala cinematografului „Ajutorul Legionar" s'a dat serbarea datinelor de Crăciun, organizată de elevii Seminarului Veniamin. Serbarea a început cu „Imnul Regal", executat de cor și orchestră.

A urmat „Imnul tineretii", câteva recitări și „Doina închisorilor", executată de elevul Vasiliu Gh. Partea doua a serbării a fost alcătuită din colinde, plugușor, stea.

S'a jucat apoi piesa „Zorile". S'au distins elevii: Trofin, Drăgușan, Ulea, Sinescu, Usatii, etc. Corurile au fost dirijate de elevul Rachieriu.

Serbarea datinilor de Crăciun a grupului „Frăția legionară" din Câmpina

20 Decembrie

In sala liceului teoretic de fete din Câmpina, a fost în ziua de 19 c., la orele 16, serbarea datinilor de Crăciun, organizată de grupul „Frăția de cruce legionara", din Câmpina.

A participat public numeros.

Corul grupului F. D. C. a executat „Sfântă tinerețe legionară". D. Relu Nicolescu a vorbit despre „Datinile de Crăciun".

S'au executat apoi corurile: „Bună dimineața", „Astăzi s'a născut Hristos", „Sus boeri, nu mai dormiți", „Trei păstori", „O ce veste minunată", etc.

Au urmat Plugușorul legionar, Capra și Videimul executate de Frăția de cruce „Sf. Gheorghe".

La urmă s'au cântat corurile legionare: „Urlă dușmanii", „Marșul biruinței legionare" și „Trăiască Regele".

Sentința
intr'un proces de spionaj militar in Italia

Roma, 22 (Rador). — Sâmbătă seară s'a dat sentința în procesul de spionaj militar, intentat membrilor unei organizații de spionaj, care operau în Italia în folosul unei puteri străine.

Falsul reprezentant de comerț Cocozza Aurellio a fost condamnat la moarte, ca și sergentul furier Ghezzi Francesco, din marina de război; 3 acuzați — bărbați și femei — au fost condamnați la muncă silnică pe viață; doi la 30 de ani și unul la 27 ani muncă silnică, iar alți 16 au fost condamnați la pedepse ce variază între 3 și 10 ani de închisoare. Trei inculpați au fost achitați din lipsă de dovezi.

Cei doi condamnați la moarte au fost împușcați Duminică dimineață.

Ca să nu suferiți de accidente care se pot întâmpla oricui,
CITIȚI în
ALMANAHUL „UNIVERSUL"
pe 1941
cum să vă feriți, cu puțină luare aminte, de acelea care pot fi evitate cu cea mai mare ușurință.